

Maria Kuutti

**KATSE
PALLOON,
IIDA!**

ONNENPOTKU 2

Kuvittanut Elina Jasu

Karisto
Hämeenlinna

Kiitos Otavan Kirjasäätiölle ja
Etelä-Savon Taikelle työni tukemisesta!
– MK

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto
/ Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
Kuvitus © Elina Jasu
ISBN 978-951-1-45865-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

YKSI

– Minulla on sekä hyviä että huonoja uutisia, Marjo-valmentajamme sanoi, kun kiskoimme nappulakenkiä jalkaan ennen sisäkauden ensimmäisiä jalkapalloharjoituksia.

– Saamme jatkaa koko talven futisharkkoja omalla porukalla, Marjo kertoi ja hymyili.

Tämä oli ilmeisesti se hyvä uutinen, mutta tiesimme sen tietysti jo.

– Valitettavasti hallivuoroja myönnettiin vain yksi per viikko, sillä emme pelaakaan vielä mitään sarjaa, Marjo harmitteli.

Ympäriini kuului valitusta.

– Häh? Vain yksi?

– Eihän se riitä mihinkään!

Viime vuonna meidän pieneen kaupunkiimme oli rakennettu huippumoderni jalkapallohalli, jonka vuoroista käytiin kovaa kilpailua. Viikonloppuisin halli oli yleensä turnauskäytössä, joten harrastevuoroja jaettiin vain arki-iltapäiville ja -illoille.

– Miksi me emme pelaa mitään sarjaa? kysyin Marjolta.

Olisi nimittäin tosi siistiä päästä pelireissuille testaamaan, miten hyvin pärjäisimme muita joukkueita vastaan.

Marjo irvisti, joten osasin vastata omaan kysymykseeni:

– Meillä ei ole rahaa.

– Ikävä kyllä pelimatkat ovat pitkiä eivätkä kaikki halua välttämättä vielä sitoutua lisensseihin ja muihin kuluihin, Marjo huokaisi.

Sitten Marjo alkoi taas hymyillä:

– Nyt talvikaudella suosittelen, että etsitte itsellenne jalkapallon lisäksi jonkin toisen mieluisan tavan liikkua. Monipuolisuus on valttia.

Huokaisin.

Aloimme valua pukuhuoneesta kentän puolelle. Veljeni Eemelin joukkueen vuoro oli juuri ennen meitä, joten moikkasin pikaisesti poikia, joista oli tullut tuttuja. Aloitimme nimittäin alkusyksyn pelaamalla yhdessä ennen kuin tyttöjen joukkue saatiin kasaan.

– Tsemppiä treeneihin! luokkakaverini Leevi huusi ennen kuin katosi poikien pukuhuoneeseen.

Paras ystäväni Rozalia katsoi minua merkittävästi, ja punastuin. Minkä minä sille voin, että Leevi oli aina hyvin kannustava minua kohtaan.

Lämmittelyn jälkeen hakeuduin taas Rozalian viereen, sillä halusin kysyä häneltä, minkä lajin valitsisimme jalkapallon lisäksi.

Rozalia kohautti harteitaan.

– Vaikka juoksu? hän lopulta ehdotti.

Kurtistin kulmiani.

Kävin Leevin kanssa liki joka viikko juoksemassa, ja vaikka askel kulki nykyään jo ihan hyvin, en kaivannut viikkooni toista kovatahtista lenkkiä.

Kanerva kuuli keskustelumme ja ehdotti:

– Aletaanko uida?

Vilkaisin Rozaliaa ja nyökkäsin. Uiminen oli ihan kivaa, joten kaipa sitä saattoi kokeilla.

Mutta Rozalia ei näyttänyt innokkaalta, ja muistin, ettei hän ollut mikään vesipeto.

– No, eiköhän me keksitää jotain, sanoin ja aloin venytellä etureittäni.

KAKSI

Haukottelin. Meillä oli alkamassa ruotsin tunti. Selailin aikani kuluksi oppikirjaamme.

– Katso, sanoin ja näytin edessäni istuvalle Leeville yhden kappaleen otsikkoa. – Mitähän tämä tarkoittaa?

Leevi alkoi hohottaa:

– Varmasti jotain tosi outoa.

Minuakin alkoi naurattaa.

– Mitä nyt? Rozalia kysyi.

– Kuutoskappaleen nimi on ”Full fart på skogen”, Leevi kertoi.

– Mitä se tarkoittaa? kysyin Rozalialta, joka tiesi yleensä enemmän kuin me muut.

– Ei aavistustakaan, Rozalia sanoi ja tyrskähti.

Muitakin kiinnosti kuulla, mikä oli niin hauskaa.

Päätimme kysyä kohta opelta.

Kun ope laahusti luokkaan, koko luokka viittasi.

– Oho, teidän olette tänään hyvin hereillä, ope iloitsi.

– Mietimme juuri, mitä kappaleen kuusi otsikko mahtaa tarkoittaa, kerroin.

Leevi tirskahti.

Ope selasi kirjaansa oikeaan kohtaan.

– Sehän tarkoittaa vain ”Täyttä vauhtia metsässä”, ope kertoi ja naurahti. – Ei kannata sekoittaa ruotsia ja englantia keskenään.

Olimme kaikki vähän pettyneitä vastaukseen, mutta ope oli innoissaan.

– Onpa kiva, että ruotsi kiinnostaa. Voimmekin jatkaa suoraan kappaleen kolme kääntämiseen.

Sen jälkeen ei ollut enää niin hauskaa kuin tunnin alussa. Mutta onneksi pääsimme lopulta välitunnille.

– Mennäänkö pelaamaan futista? ehdotin Rozalialle, ja juoksimme kentälle.

Mikään ei piristänyt niin kuin kunnon jalkapallo-ottelu.

KOLME

Äiti: Miten koulussa meni? Soitellaanko illalla?
Ikävä.

Minä: Hyvin.
Soitellaan vaan.
Syön just välipalaa.

Äiti: Ihana kuulla, että meni hyvin! Muista
syödä myös jokin hedelmä. Soitan, kun pääsen
töistä.

Huokaisin. Oli kurjaa, että äiti oli muuttanut
toiseen kaupunkiin, kun he olivat eronneet isän
kanssa. Nyt minulla oli jatkuvasti kova ikävä äitiä.
Oli niin monta juttua, joista olisin halunnut kertoa
äidille saman tien mutta joista ei tullut laitettua
erikseen viestiä.

Aiemmin oli tosin ollut vielä kurjempaa:
en ollut aluksi suostunut edes puhumaan äidin
kanssa, sillä olin niin vihainen erosta.

Nyt saatoimme sentään soitella joka päivä, vaikkei se tietenkään ollut sama kuin jos olisimme kaikki asuneet kotona.

Aloin selaila pöydälle unohtunutta kansalaisopiston esitettä. Siinä mainostettiin erilaisia kursseja, joilla opetettiin kieliä, käsitöitä ja musiikkia.

Lopulta näin liikuntaosion, mutta suurin osa jumpista oli suunnattu ikäihmisille. Meille nuoremille oli tarjolla tanssia, joka ei kiinnostanut pätkäkään, sillä minulla ei ollut mainittavaa rytmitajua.

Ihan sivun alalaidassa huomasin houkuttelevan kurssin. Kansalaisopisto järjesti myös naisvoimistelua! Ryhmään ei tarvinnut ilmoittautua ennakoon, vaan riitti, jos ilmaantuisi koulun liikuntasaliin ensi perjantaina.

Muistin nähneeni televisiossa kilpavoimistelijoin. He pystyivät taivuttamaan vartaloon tosi erikoisiin asentoihin. Olisipa mahtavaa oppia niin notkeaksi!

Viestitin Rozalialle ja Kanervalle WhatsApp-ryhmäämme ja kysyin, kiinnostiko heitä opetella ihmispyramidi ja käsilläseisonta.